William Gibson

Hotelul „Trandafirul Nou"

vol. CHROME (Burning Chrome, 1986)

Şapte nopţi închiriate în sicriul ăsta, Sandii. Hotelul „Trandafirul Nou". Cât de mult te doresc acum. Uneori te lovesc. Derulez amintirile atât de încet, de dulce şi cu răutate. Aproape că pot să te simt. Uneori scot automatul tău micuţ din geanta mea şi-mi plimb degetul peste cromul neted şi ieftin. Chinez, calibrul 0,22, cu orificiul ţevii nu mai mare decât pupilele dilatate ale ochilor tăi dispăruţi.

Vulpoiul e mort, Sandii.

Vulpoiul mi-a spus să te uit.

Mi-l amintesc pe Vulpoi, rezemat de barul capitonat, în recepţia întunecoasă a unui hotel din Singapore, de pe strada Bencoolen, mâinile sale descriind diferite sfere de influenţă, rivalităţi interne, curba unei anumite cariere, un punct slab descoperit de el în blindajul vreunui colectiv de cercetare. Vulpoiul era pionul avansat în bătăliile creierelor, un mijlocitor în tranzacţiile corporaţiilor. Era unul dintre soldaţii războaielor secrete ale zaibatsuilor, corporaţiile multinaţionale ce controlează economii întregi.

Îl revăd pe Vulpoi surâzând, vorbind repede, ascultându-mi aventurile trăite în spionajul intercorporaţii şi clătinând din cap. Chestia, spunea el, trebuie să găsesc o Chestie de-aia. Te făcea să simţi că era o Chestie cu C mare. Chestia reprezenta Graalul Vulpoiului, bucăţica esenţială de talent omenesc pur, intransferabil, ascunsă în creierele celor mai avansaţi cercetători din lume.

Nu poţi descrie Chestia pe hârtie, spunea Vulpoiul, şi nici nu o poţi bate pe o dischetă.

Lovelele se băgau în dezertorii din corporaţii.

Vulpoiul era manierat, severitatea costumelor sale negre, franţuzeşti, fiind compensată de o şuviţă neastâmpărată de păr, care nu voia să stea la locul ei. Nu mi-a plăcut niciodată cum i

s-a ruinat toată imaginea atunci când s-a ridicat de la bar, cu umărul stâng strâmbat într-un unghi pe care nu-l putea ascunde nici un croitor din Paris. Cineva dăduse cu un taxi peste el, la Berna, şi nimeni nu prea mai ştia cum să-l pună la loc.

Cred că am plecat cu el pentru că spunea că urmăreşte o Chestie.

Şi undeva, pe-acolo, în drumul nostru către Chestie, te-am găsit pe tine, Sandii.

Hotelul „Trandafirul Nou" este un stelaj de sicrie pe marginile neregulate ale lui Narita International. Capsule din plastic, înalte de un metru şi lungi de trei, înfipte ca nişte dinţi suplimentari ai Godzillei pe un teren din beton, lângă şoseaua spre aeroport. Fiecare capsulă are încastrat în plafon un ecran de televiziune. Stau de câteva zile, urmărind spectacole cu jocuri japoneze şi filme vechi. Uneori, am arma ta în mână.

Uneori pot auzi reactoarele, împletite în planare deasupra Naritei. Închid ochii şi îmi imaginez dârele de condensare albe, clare, pălind, pierzându-şi definiţia.

Întâia oară când te-am zărit, intrai într-un bar din Yokohama. Eurasiatică, pe jumătate gaijin, cu coapse prelungi şi fluidă, într-o bombă chinezească după originalul unui designer din Tokio. Ochi europeni, negri, pomeţi asiatici. Mi te amintesc răsturnându-ţi poşeta pe pat, mai târziu, într-o cameră de hotel, scotocind după trusa de machiaj. Din poşetă au căzut un teanc boţit de yeni noi, o agendă imensă ţinută laolaltă cu elastice, un cip bancar Mitsubishi, paşaportul japonez cu o crizantemă de aur gravată pe copertă şi Chinezul calibru 0,22.

Mi-ai spus povestea ta. Tatăl fusese director executiv în Tokio, dar acum era dizgraţiat, dezproprietărit, proscris de către Hosaka, cel mai mare zaibatsu dintre toate. În noaptea aceea, mama ta era olandeză, iar eu te ascultam depănând pentru mine verile din Amsterdam, cu porumbeii din piaţa Digului ca un covor castaniu, moale.

N-am întrebat niciodată pentru ce fusese dizgraţiat tatăl tău. Te-am privit îmbrăcându-te; am privit legănatul pletelor tale negre, drepte, care tăiau aerul.

Acum Hosaka mă vânează pe mine.

Coşciugele din „Trandafirul Nou" sunt fixate în eşafodaje de reciclare, ţevi din oţel emailate strălucitor. Vopseaua se cojeşte când urc scara, cade la fiecare treaptă, pe când urmez pasarela.

Mâna mea stânga numără chepengurile sicrielor, abţibildurile lor multilingve anunţând amenzile pentru pierderea unei chei.

Ridic ochii când reactoarele decolează din Narita, în drum spre casă, tot atât de îndepărtată acum ca şi oricare satelit.

Vulpoiul şi-a dat seama rapid cum te-am putea utiliza, totuşi nu a fost destul de ager ca să te crediteze cu ambiţie. El n-a stat însă niciodată o noapte întreagă cu tine pe plaja de la Kamakura, nu ţi-a auzit niciodată coşmarurile, nu a ascultat niciodată o copilărie complet inventată schimbându-se sub stelele acelea, schimbându-se şi rostogolindu-se, gura ta de copilă deschizându-se ca să destăinuie un trecut proaspăt şi, întotdeauna, jurai tu, acela care era adevărul adevărat.

Nu-mi păsa, ţinându-ţi şoldurile, în vreme ce nisipul se răcea sub pielea ta.

Odată m-ai părăsit şi-ai fugit înapoi pe plajă, spunând că uitaseşi cheia. Am descoperit cheia în uşă şi-am mers după tine, ca să te găsesc îngropată până la glezne în valuri, cu spatele tău catifelat acum rigid şi tremurând, cu ochii pierduţi în depărtare. N-ai putut vorbi. Tremurai. Erai pierdută. Tremurai pentru alte viitoruri şi trecuturi mai bune.

M-ai lăsat aici, Sandii.

Mi-ai lăsat toate lucrurile tale.

Pistolul. Cutia de farduri, fondurile de ten şi rujurile capsulate în plastic. Microcalculatorul tău Cray, un cadou de la Vulpoi, cu o listă de cumpărături pe care o introduseseşi în memorie. Uneori o derulez privind fiecare articol cum traversează micul ecran argintiu.

Un congelator. Un fermentator. Un incubator. Un sistem de electroforeză cu celulă integrată de agaroză şi transiluminator. Un inserator de ţesut. Un cromatograf lichid de mare performanţă. Un citometru. Un spectrofoto-metru. Patru duzini de eprubete din borsilicat. O microcentrifugă. Şi un sinterizator de ADN cu calculator încorporat. Plus softurile.

Lucruri scumpe, Sandii, însă Hosaka ne semna toate cecurile. Mai târziu, i-ai făcut să plătească şi mai mult, dar tu erai deja dusă.

Hiroshi ţi-a alcătuit lista. În pat, probabil. Hirbshi Yomiuri. Lucra la Maas Biolab GmbH. Hosaka şi-l dorea.

Era un greu. Chestia, şi multe altele. Vulpoiul îi urmărea pe inginerii geneticieni, aşa cum un fan urmăreşte jucătorii în jocul

favorit. Vulpoiul îl dorea atât de mult pe Hiroshi, încât aproape îi simţea gustul.

Înainte să apari tu, mă trimisese de trei ori la Frank-furt, numai ca să mă uit la Hiroshi. Nu să-i arunc o nadă, sau măcar să-i fac cu ochiul. Doar să-l privesc.

Hiroshi dovedea toate semnele stabilităţii. Găsise o nemţoaică căreia îi plăceau lodenurile conservatoare şi cizmele de călărie lustruite în culoarea castanelor. Cumpărase în oraş o casă renovată, exact în piaţa potrivită. Se apucase de scrimă şi renunţase la kendo.

Iar peste tot, echipele de securitate ale lui Maas, solide şi profesioniste, un sirop gros, dar limpede, de supraveghere.
M-am întors şi i-am spus Vulpoiului că nu o să-l putem atinge niciodată.

Tu l-ai atins pentru noi, Sandii. L-ai atins aşa cum trebuie.

Contactele noastre din Hosaka erau ca nişte celule specializate, protejând organismul-mamă. Noi eram mutaţii, Vulpoiul şi cu mine, agenţi dubioşi plutind în partea întunecată a oceanului intercorporaţii.

După ce te-am instalat la Viena, li l-am oferit pe Hiroshi. Nici măcar nu au clipit. Calmi şi imobili, într-o cameră de hotel din L.A. Au spus că trebuie să se gândească.

Vulpoiul a rostit numele principalului concurent al lui Hosaka pe piaţa genelor, l-a aruncat deschis, încălcând protocolul care interzicea folosirea numelor proprii.

Au spus că trebuie să se gândească.

Vulpoiul le-a dat trei zile.

Cu o săptămână înainte de a pleca la Viena, te-am luat cu mine la Barcelona. Mi te reamintesc, cu pletele strânse sub o beretă cenuşie, cu pomeţii tăi mongoloizi, înalţi, reflectându-se în vitrinele vechilor magazine. Mergând pe Ramblas până în portul fenician, dincolo de Mercado cea acoperită de sticlă, unde se vindeau portocale din Africa.

Bătrânul Ritz, camera noastră călduroasă, întuneric, cu toată greutatea moale a Europei trasă peste noi ca o plapumă. Te puteam avea în timp ce dormeai. Erai întotdeauna gata. Îţi revăd buzele într-un O moale, rotund de surpriză, faţa ta gata să se afunde în perna albă şi pufoasă — arhaica lenjerie de pat a Ritzului. Înăuntrul tău îmi imaginam tot neonul acela, mulţimile înghesuin-du-se în jurul staţiei Shinjuku, noaptea electrică. Te

mişcai chiar aşa, în ritmul unei noi generaţii, visătoare şi îndepărtată de pământul oricărei naţiuni.

După ce-am ajuns la Viena, te-am plasat în hotelul favorit al nevestei lui Hiroshi. Liniştit, solid, recepţia cu dale ca o tablă de şah din marmură, cu ascensoare alămite, mirosind a suc de lămâie şi ţigări fine. Era uşor să ne-o închipuim acolo, să zărim lucirile de pe cizmele ei reflectate în marmura lustruită, însă ştiam că ea nu avea să vină, nu atunci.

Plecase într-o staţiune balneară din Rhineland, iar Hiroshi venise la Viena pentru o conferinţă. Când securitatea Maasului a apărut ca să inspecteze hotelul, tu nu erai la vedere.

Hiroshi a sosit după o oră, singur.

Închipuieşte-ţi un extraterestru, spunea odată Vulpoiul, care a venit aici să identifice forma de inteligenţă dominantă a planetei. Extraterestrul priveşte o singură dată, apoi alege. Ce crezi că o să aleagă? Probabil că am înălţat din umeri.

Pe zaibatsu, a spus Vulpoiul, pe multinaţionali. Sângele unui zaibatsu este informaţia, nu oamenii. Structura este independentă de vieţile individuale care o compun. Corporaţia, ca o formă de viaţă.

Iar începi cu teoria Chestiei, i-am zis.

Maas nu este aşa, a răspuns el, ignorându-mă.

Maas era mică, iute, nemiloasă. Un atavism. Maas era în sine o Chestie.

Mi-l amintesc pe Vulpoi vorbind despre natura Chestiei lui Hiroshi. Nuclează radioactivă, anticorpi monoclo-nali, ceva referitor la legăturile proteinelor şi nucleotidelor... Calde, le spunea Vulpoiul, proteine calde. Legături de mare viteză. Mai spunea că Hiroshi reprezenta o ciudăţenie, genul care scutură prejudecăţile, inventează un întreg domeniu ştiinţific şi aduce revizuirea violentă a unui întreg bagaj de cunoştinţe. Licenţe fundamentale, spunea el cu gâtul răguşit de bogăţia de acolo, cu aroma milioanelor neimpozabile ce înconjoară acele două cuvinte.

Hosaka îl voia pe Hiroshi, dar Chestia lui era îndeajuns de radicală ca să-i pună pe gânduri. Voiau să-l lase să lucreze de unul singur.

Am mers la Marrakech, în oraşul vechi, Medina. Am găsit un laborator de heroină ce fusese convertit pentru extracţia de feromoni. L-am cumpărat cu banii lui Hosaka.

Am parcurs piaţa din Djemaa-el-Fna cu un afacerist portughez care transpira permanent, discutând despre lămpile fluorescente şi instalarea cuştilor ventilate pentru specimenele de laborator. Dincolo de zidurile oraşului, se zărea uriaşul Atlas. Djemaa-el-Fna era ticsită de jongleri, dansatori, ghicitoare, băieţaşi strunjind cu picioarele şi cerşetori orbi cu farfurioare de lemn, sub hologramele animate care făceau reclamă softurilor franţuzeşti.

Am trecut pe lângă baloturi de lână brută şi tuburi din plastic cu microcipuri chinezeşti. Am făcut aluzie la faptul că patronii mei doreau să producă beta-endorfină sintetică, întotdeauna, încearcă să le dai ceva pe care să-l priceapă.

Uneori, Sandii, mi te amintesc în Harajuku. Închid ochii în sicriul ăsta şi te pot zări acolo — strălucirea, labirintul de cristal al buticurilor, parfumul hainelor noi. Îţi văd pometţii trecând pe lângă rafturi cromate, conţinând pielărie pariziană. Câteodată te ţin de mână.

Credeam că noi te-am găsit, Sandii, dar, de fapt, tu ne găsiseşi. Acum ştiu că ne căutai, pe noi sau pe cineva asemenea nouă. Vulpoiul era încântat, rânjind în faţa descoperirii noastre: o sculă atât de nouă şi de frumuşică, strălucitoare ca un bisturiu. Exact ceea ce ne trebuia ca să separăm o Chestie încăpăţânată, cum era Hiroshi, de trupul gelos al mamei sale, Maas Biolab.

Căutai pesemne de multă vreme, uitându-te după o cale de scăpare, în nopţile acelea din Shinjuku. Nopţi în care tăiai atentă pachetul cu cărţile de joc risipite ale trecutului tău.

Propriu-mi trecut dispăruse cu ani în urmă; pierdusem toate tururile. Înţelegeam obiceiul Vulpoiului ca, noaptea târziu, să-şi golească portofelul, răvăşindu-şi actele de identitate. Le aşeza după aceea în combinaţii diferite, le rearanja, aştepta să se formeze o imagine. Ştiam ce căuta. Tu făceai exact acelaşi lucru cu amintirile tale din copilărie.

În „Trandafirul Nou", în noaptea aceasta, aleg pachetul tău de trecuturi.

Aleg versiunea originală, faimosul text recitat în camera hotelului din Yokohama, în acea primă noapte, în pat. Aleg tată dizgraţiat, director executiv la Hosaka. Hosaka! Ce perfect... Şi mama olandeză, verile în Amsterdam, pătura moale de porumbei, după amiezile în piaţa Digului.

Din zăduful Marrakechului, am intrat în aerul condiţionat al Hiltonului. Cămaşa udă mi s-a lipit de spate, în timp ce am citit mesajul pe care mi-l expediaseşi prin Vulpoi. Treaba era gata: Hiroshi avea să-şi părăsească nevasta. Nu-ţi fusese greu să comunici cu noi, chiar şi prin reţeaua deasă a securităţii Maas; îi arătaseşi lui Hiroshi locşorul perfect pentru cafea şi cornuri cu unt. Chelnerul tău favorit avea părul cărunt, era blând, şchiopăta şi lucra pentru noi. Îţi lăsai mesajele sub şervetul de pe masă.

Toată ziua de astăzi am privit cum un elicopter micuţ descria o reţea strânsă deasupra locului meu, exilul meu, hotelul „Trandafirului Nou". M-am uitat pe chepeng cum umbra lui răbdătoare traversa betonul pătat de ulei. Aproape. Foarte aproape.

Am plecat din Marrakech spre Berlin. M-am întâlnit cu un galez într-un bar şi am început să aranjez dispariţia lui Hiroshi.

Avea să fie o afacere complicată, încâlcită ca angrenajele din bronz şi oglinzile mişcătoare ale scamatoriilor victoriene, însă efectul dorit era destul de simplu. Hiroshi urma să păşească înapoia unui Mercedes cu celulă de hidrogen şi să dispară. Duzina de agenţi Maas care îl urmăreau permanent avea să forfotească în jurul microbuzului ca furnicile; aparatul de securitate al lui Maas avea să se întărească în jurul punctului său de plecare ca o răşină epoxidică.

În Berlin se pricep să rezolve iute afacerile. Am reuşit chiar să aranjez o ultimă noapte cu tine. Am păstrat secretul faţă de Vulpoi; s-ar fi putut să nu fie de acord. Acum am uitat numele orăşelului. L-am ştiut timp de o oră, pe autostradă, sub cenuşiul cer renan, şi l-am uitat în braţele tale.

Spre dimineaţă a început ploaia. Camera noastră avea o singură fereastră, înaltă şi îngustă, unde am stat şi am privit ploaia îmbrăcând râul cu ace din argint. Sunetul răsuflării tale. Râul curgea pe sub arcade joase, din piatră. Strada era pustie. Europa era un muzeu mort.

Îţi rezervasem deja biletul spre Marrakech, din Orly, sub un alt nume. Atunci când aveam să trag ultima sfoară şi să-l fac pe Hiroshi să dispară, tu urma să fii pe drum.

Îţi lăsaseşi poşeta pe biroul cel negru şi vechi. În vreme ce dormeai, ţi-am scotocit prin lucruri, îndepărtând tot ceea ce nu s-ar fi potrivit cu noua identitate pe care ţi-o cumpărasem în

Berlin. Am luat Chinezul calibru 0,22, microcalculatorul şi cipul bancar. Am scos din geanta mea un paşaport nou, olandez, un cip bancar elveţian pe acelaşi nume şi ţi le-am vârât în poşetă.

Am atins cu degetele ceva plat. Am scos obiectul afară: o dischetă. Neetichetată.

Stătea acolo, în palma mâinii mele, toată moartea aceea. Latentă, codificată, aşteptând.

Am rămas pe loc, privindu-te cum răsufli, privindu-ţi sânii ridicându-se şi coborând. Ţi-am văzut buzele uşor întredeschise, iar în linia şi curba buzei de jos zăream ideea vagă a rănirii.

Am pus discheta înapoi în poşetă. Când m-am întins în pat, te-ai lipit de mine, trezind prin răsuflarea ta noaptea electrică a unei noi Asii, viitorul ridicându-se în tine ca un fluid strălucitor, curăţindu-mă de orice, cu excepţia clipei. Aceasta îţi era magia, trăiai în afara istoriei: totul în prezent.

Iar tu ştiai cum să mă duci acolo.

M-ai dus, pentru ultima, ultima oară.

Pe când mă bărbieream, te-am auzit deşertându-ţi fardurile în geanta mea. Sunt olandeză acum, ai spus. Vreau un chip nou.

Dr. Hiroshi Yomiuri a dispărut în Viena, pe o stradă liniştită de lângă Singerstrasse, la două blocuri de hotelul favorit al soţiei lui. Într-o după-amiază senină de octombrie, în prezenţa unei duzini de martori experţi, dr. Yomiuri şi-a pierdut urma.

A trecut ca Alice printr-o oglindă. Undeva, în culise, mişcarea bine unsă a mecanismului victorian.

Am răspuns la telefonul galezului dintr-o cameră de hotel din Geneva. Treaba se făcuse. Hiroshi era în drum spre Marrakech. Mi-am turnat un pahar şi m-am gândit la picioarele tale.

Vulpoiul şi cu mine ne-am întâlnit peste o zi, pe Narita, într-un bar sushi din terminalul JAL. Tocmai coborâse dintr-un avion cu reacţie Air Maroc, epuizat şi triumfător.

Îi place acolo, mi-a spus, referindu-se la Hiroshi. O iubeşte, a adăugat, referindu-se la tine.

Am zâmbit. Promiseseşi să ne întâlnim în Shinjuku peste o lună.

Pistoletul tău ieftin din hotelul „Trandafirul Nou"... Cromul a început să se cojească. Turnarea este grosolană şi în oţelul aspru au fost ştanţate caractere chinezeşti, neclare. Plăselele

sunt din plastic roşu, cu câte un dragon pe fiecare parte. Ca o jucărie de copil.

Vulpoiul mânca sushi în terminalul JAL, excitat de ceea ce făcusem. Umărul continua să-i dea de furcă, dar spunea că nu-i pasă. Acum avea bani pentru doctori mai buni. Acum avea bani pentru orice.

Totuşi, banii pe care îi luasem de la Hosaka nu mi se păreau foarte importanţi. Nu mă îndoiam de noua noastră avere, însă ultima noapte petrecută cu tine mă convinsese că, în noua ordine de lucruri, totul ne revenea în mod normal, ca o funcţie a ceea ce eram.

Sărmanul Vulpoi... Cu cămăşile lui din oxford albastru, mai apretate ca oricând, cu costumele pariziene parcă mai întunecate şi mai elegante. Stând acolo, în JAL, întinzând sushi prin hreanul verde dintr-o tăviţă dreptunghiulară, avea mai puţin de o săptămână de trăit.

Este întuneric acum, iar stelajele cu sicrie ale „Trandafirului Nou" sunt iluminate toată noaptea de reflectoarele cocoţate sus, pe stâlpii metalici, vopsiţi. Aici nimic nu pare să slujească scopului iniţial. Totul este surplus, reciclat, până şi sicriele. Acum patruzeci de ani, capsulele acestea din plastic erau înşiruite în Tokio sau Yokohama, o haltă convenabilă pentru comis-voiajori. Poate că tatăl tău a dormit într-una din ele. Când schelele erau noi, se ridicau în jurul carapacei vreunui bloc-turn cu oglinzi din Ginza, forfotind de echipe de constructori.

Briza din seara aceasta aduce cu ea zăngănitul unei săli pachinko şi mirosul legumelor gătite dinspre tarabele ambulante de peste drum.

Întind pastă de krill, cu gust de crab, peste pesmeţii portocalii din orez. Aud avioanele.

În ultimele zile petrecute la Tokio, Vulpoiul şi cu mine am ocupat apartamente alăturate la etajul cincizeci şi trei din Hyatt. Nici un contact cu Hosaka. Ne plătiseră şi ne şterseseră din memoria oficială a companiei.

Vulpoiul însă nu putea pleca. Hiroshi era copilul lui, proiectul lui cel mai drag. Căpătase faţă de el un interes de proprietar, aproape patern. Îl iubea pentru Chestia lui. De aceea mă obligase să păstrez legătura cu afaceristul portughez din Medina, care era de acord să arunce câte un ochi şi peste laboratorul lui Hiroshi.

Când telefona, o făcea dintr-un bar din Djemaa-el-Fna, pe fundalul chemărilor vânzătorilor şi al sunetelor de naiuri din Atlas. Ne-a spus că cineva băga securitate în Marrakech. Vulpoiul a încuviinţat. Hosaka.

După mai puţin de o duzină de telefoane, am văzut schimbarea din Vulpoi, încordarea şi privirea pierdută. Îl găseam lângă fereastră, privind în josul celor cincizeci şi trei de etaje, la grădinile imperiale, absorbit de ceva despre care nu voia să vorbească.

Cere-i o descriere mai amănunţită, mi-a spus după una dintre convorbiri. Credea că unul dintre cei văzuţi de omul nostru intrând în laboratorul lui Hiroshi putea să fie Moenner, principalul genetician al lui Hosaka.

Moenner este, a încuviinţat el după următoarea convorbire. Încă una şi a crezut că l-a identificat pe Chedanne, şeful echipei de proteine. De peste doi ani, nici unul nu fusese văzut în afara laboratoarelor corporaţiei.

Devenise deja limpede că cercetătorii de vârf ai lui Hosaka se adunau încetişor în Medina, Learurile negre ale executivilor şuierând pe aripi din fibră de carbon deasupra aeroportului Marrakech. Vulpoiul clătina din cap. Era şi el profesionist, specialist, şi intuia că acumularea bruscă a principalelor Chestii Hosaka în Medina constituia o greşeală gravă în politica zaibatsului.

Hristoase, a rostit el, turnându-şi un Black Labei, în momentul ăsta şi-au dus acolo toată secţia bio. O bombă... A clătinat din cap. O grenadă, la momentul şi locul potrivit.

I-am reamintit de tehnicile de saturaţie pe care le întrebuinţa în mod vădit securitatea Hosaka. Avea legături în inima Dietei şi infiltrarea lor masivă de agenţi în Marrakech putea să aibă loc numai cu ştiinţa şi cooperarea guvernului marocan.

Las-o naibii, i-am spus. S-a terminat. Le-ai vândut pe Hiroshi. Acum, uită-l.

Ştiu ce este, mi-a răspuns el. Ştiu. Am mai văzut odată aşa ceva.

Mi-a explicat că în munca de cercetare există un anumit factor aleator. Chestia Chestiei, îi zicea el. Când un cercetător face o breşă, se poate ca ceilalţi să nu mai reuşească duplicarea rezultatelor lui. Lucrul acesta era de aşteptat la Hiroshi, ale cărui

cercetări se desfăşurau în sensul opus conceptelor din ramura sa. Adeseori, soluţia era de a purta deschizătorul de breşe dintr-un laborator al corporaţiei în altul pentru o iniţiere rituală. Câteva modificări lipsite de logică ale echipamentului şi procesulavea loc. O nebunie, a încheiat el, nimeni nu ştie de ce se întâmplă aşa, dar merge. Mi-a zâmbit.

Totuşi ei riscă, a adăugat după aceea. Afurisiţii ne-au spus că vor să-l izoleze pe Hiroshi, să-l ţină departe de direcţia lor principală de cercetare. Rahat. Fac pariu că în cercetarea Hosaka are loc o bătălie pentru putere. Cineva barosan îşi aduce favoriţii acolo şi-i freacă de Hiroshi, ca să aibă baftă. Când Hiroshi o să tragă covorul de sub picioarele ingineriei genetice, tipii din Medina vor fi pregătiţi.

Şi-a băut scotchul şi a înălţat din umeri.

Du-te la culcare, mi-a spus. Ai dreptate, s-a terminat.

M-am culcat, dar m-a trezit telefonul. Era tot Marra-kechul, electricitatea statică albă a unei legături prin satelit şi un torent de portugheză speriată.

Hosaka nu ne îngheţase creditul, îl evaporase. Comoara din poveste. Cu un minut înainte, fusesem milionari în devizele cele mai sigure din lume, iar acum eram săraci. L-am trezit pe Vulpoi.

Sandii, a rostit el. A trădat. Securitatea Maas a cumpărat-o în Viena. Iisuse Hristoase!

L-am privit despicându-şi valiza zdrenţuită cu un cuţit al armatei elveţiene. Avea sub capac trei bucăţi de aur, lipite cu ciment de contact. Plăcuţe moi, fiecare validată şi marcată de trezoreria unui guvern african dispărut.

Trebuia să-mi fi dat seama, a continuat el cu glas sec.

Am zis: nu. Cred că am rostit numele tău.

Uit-o, m-a sfătuit el. Hosaka ne vrea capetele. O să presupună că i-am tras pe sfoară şi i-am trădat. Telefonează şi verifică-ne creditul.

Creditul nostru nu mai exista. Au negat că vreunul dintre noi avusese vreodată un cont.

Roiul, a decretat Vulpoiul.

Am şters-o. Pe o ieşire de serviciu, în traficul din Tokio şi apoi în Shinjuku. Atunci am înţeles pentru întâia oară cât de lungi erau braţele lui Hosaka.

Toate uşile ni se închideau. Oameni cu care făcusem afaceri de ani de zile ne zăreau venind şi vedeam cum îndărătul ochilor lor se trânteau obloane de oţel. O întindeam înainte să aibă timp să telefoneze. Tensiunea superficială a lumii interlope se triplase şi peste tot întâlneam aceeaşi membrană întinsă, care ne zvârlea îndărăt. Nici o şansă de a ne da la fund, de a dispărea.

În prima zi, Hosaka ne-a lăsat să fugim. După aceea, au trimis pe cineva să rupă pentru a doua oară spinarea Vulpoiului.

Nu i-am văzut făcând-o, însă l-am zărit pe el căzând. Ne găseam într-un magazin din Ginza, cu o oră înaintea închiderii, şi l-am văzut prăbuşindu-se din mezaninul lustruit peste produsele noii Asii.

Pe mine m-au scăpat şi am continuat să fug. Vulpoiul a dus aurul cu el, dar mai avea în buzunar o sută de yeni noi. Am fugit. Până la hotelul „Trandafirul Nou".

Acum a sosit momentul.

Vino cu mine, Sandii. Ascultă neoanele bâzâind pe şoseaua spre Narita International. Câţiva fluturi de noapte descriu cercuri infinite în jurul reflectoarelor ce strălucesc peste „Trandafirul Nou".

Iar tot hazul, Sandii, este că, uneori, pur şi simplu nu-mi pari reală. Vulpoiul a spus cândva că erai o ectoplasmă, un spirit invocat de extremele economiei. Spirit al veacului nou, coagulându-se pe o mie de paturi din Hyat-turile şi Hiltonurile lumii.

Acum ţin în mână pistolul tău, băgat în buzunarul jachetei, iar mâna mi se pare teribil de îndepărtată. Deconectată.

Mi-l amintesc pe amicul portughez uitând engleza, încercând să comunice în patru limbi pe care de abia le înţeleg, în vreme ce credeam că-mi spune că arde Medina. Nu Medina ardea. Creierele celor mai buni cercetători ai lui Hosaka. Boală, şoptea portughezul meu, boală şi febră şi moarte.

Inteligent, Vulpoiul a pus totul cap la cap. Nici nu a mai fost nevoie să mai pomenesc de discheta găsită în poşeta ta, în Germania.

Cineva reprogramase sintetizatorul ADN, mi-a explicat el. Totul era acolo, pentru realizarea peste noapte a macromoleculei necesare. Cu calculatorul lui încorporat şi softurile de comandă. Lucruri costisitoare, Sandii. Dar nu atât de costisitoare pe cât te-ai dovedit a fi tu pentru Hosaka.

Sper că ai obţinut un preţ bun de la Maas.

Discheta în mâna mea. Ploaia pe râu. Ştiam, totuşi nu puteam recunoaşte adevărul. Am pus codul pentru virusul meningeal înapoi în poşeta ta şi m-am întins lângă tine.

Astfel încât Moenner a murit, împreună cu alţi cercetători Hosaka. Inclusiv Hiroshi. Chedanne a suferit leziuni cerebrale permanente.

Hiroshi nu-şi făcuse griji în legătură cu contaminarea. Proteinele introduse de el erau inofensive. Sintetizatorul a bâzâit de unul singur toată noaptea, construind un virus după programul lui Maas Biolab GmbH.

Maas. Mică, iute, nemiloasă. O Chestie.

Şoseaua spre aeroport este lungă şi dreaptă. Caută să rămâi la adăpostul umbrei.

Iar eu zbieram la vocea aceea portugheză, o imploram să-mi spună ce se întâmplase cu fata, cu femeia lui Hiroshi. A dispărut, mi-a spus vocea. Cucul din orologiul victorian.

De aceea Vulpoiul a trebuit să cadă, să cadă cu cele trei plăcuţe jalnice de aur şi să-şi rupă pentru ultima dată şira spinării. Pe podeaua unui magazin din Ginza, toţi cumpărătorii holbaţi în clipa dinainte de a începe să răcnească.

Pur şi simplu, nu te pot urî, fetiţo.

Elicopterul lui Hosaka s-a întors, cu luminile stinse, vânând în infraroşu, căutând căldura corpului. Un ţiuit înăbuşit când se întoarce, la un kilometru depărtare, legănându-se înapoi spre noi, spre „Trandafirul Nou". O umbră prea iute peste strălucirea Naritei.

E în regulă, fetiţo. Te rog doar să vii aici. Să mă ţii de mână.
